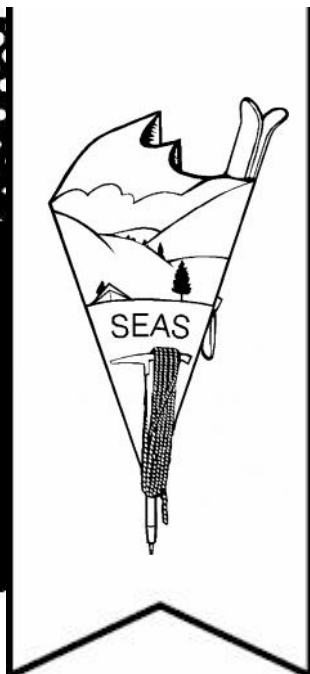

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 333
Novembre/Desembre

2017

Circ de Concròs. L'excursió al circ de Concròs, el dia 24 de setembre, marca l'inici del cicle Els Paisatges de Catalunya a la SEAS. Foto de Leonci Canals.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 10 de novembre

Conferència «La vegetació com a element del paisatge», per Josep Nuet

— 12 de novembre

Excursió de Selvanera a Sanaüja (Segarra), amb sortida del Parador a les 7 h

— 19 de novembre

Excursió matinal a la Riera de Carme (Anoia), amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 2 i 3 de desembre

Col·locació del pessebre de la SEAS al pic de les Piques (Alt Urgell)

— 15 de desembre

Conferència «El modelat càrstic», per Antoni Freixes

— 17 de desembre

Excursió al Parc del Foix (Garraf), amb sortida del Parador a les 8 h

— 17 de desembre

Excursió matinal al camí de Can Palet i Riera de Corbera (Baix Llobregat), amb sortida del Parador a les 8 h

— 12 de gener de 2018

Conferència «Els paisatges volcànics», per Xavier Gassiot

— 14 de gener

Excursió de Santa Pau a Sant Feliu de Pallerols (Garrotxa), amb sortida del Parador a les 7 h

— 21 de gener

Excursió matinal a Sant Martí Sarroca (Alt Penedès), amb sortida del Parador a les 7 h

— 27 i 28 de gener

Sortida cap de setmana a la neu

— 9 de febrer

Conferència «Els paisatges fluvials», per Javier Martínez Gil

— 11 de febrer

Excursió a Rasquera i Benifallet (Terres de l'Ebre), amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 de febrer

Excursió matinal a la Castellassa (Sant Llorenç del Munt), amb sortida del Parador a les 8 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

CENTENARI OLYMPIC

Genís Campreciós Figueras

L'any 2016, els americans van estar de celebració, ja que el 25 d'agost va fer 100 anys de la creació del Servei de Parcs Nacionals. En paraules de la nostra ben-volguda *Vikipèdia*, aquest organisme es va crear amb dos objectius molt definits: d'una banda, preservar els llocs que se li encomanen des del punt de vista històric i ecològic; de l'altra, fer aquests llocs accessibles perquè el públic en general en pugui gaudir. I així, cent anys més tard, el Servei de Parcs Nacionals dels Estats Units s'encarrega de la gestió i conservació de parcs, monuments, memorials, rutes escèniques, i un llarg etcètera, això sí, tots amb el prefix *National*.

El Parc que ens ocupa avui és l'Olympic National Park, situat a la península del mateix nom, a l'extrem nord-oest de l'Estat de Washington, que a la vegada es troba també a l'extrem nord-oest dels Estats Units (cal no confondre'l amb la ciutat de Washington DC, capital de l'imperi i ubicada a la costa est). Aquest parc ens va ser recomanat per la Puri, una amiga de Sant Boi que hi va anar fa un parell d'anys i ens va dir que el que havia vist era molt diferent del que estava acostumada a veure, així que nosaltres no ho vam dubtar i hi vam dedicar uns cinc dies. De fet, al principi n'havíem planificat tres, però una vegada allà ens vam emocionar i ho vam allargar lleugerament. I és que aquest Parc comprèn molta diversitat de paisatge i, per la seva ubicació, no és excessivament visitat, fet que venint dels Parcs de les Rocalloses canadenques, és d'agrair, la veritat!

El dia 25 d'agost, ben d'hora, ben d'hora, vam recollir el cotxe a la ciutat de Seattle i vam dirigir-nos, amb ferri inclòs, cap a la península. El parc ocupa la major part de la península i, a causa de la seva geografia, no hi ha carreteres que el travessin, sinó que sempre s'ha d'anar vorejant per la costa. Per als aventurers, però, sí que hi ha diverses opcions per travessar el parc caminant de nord a sud o viceversa. En el nostre cas, després de visitar l'Olympic, teníem intenció de seguir cap a la ciutat de Portland, així que vam escollir començar pel nord i anar resseguint la costa en direcció oest fins a agafar una carretera al sud que ens portés directes a Portland. La nostra intenció era visitar tres ambients diferents: la zona alpina del Hurricane Ridge, situada al nord; una platja del Pacífic, més o menys a la meitat oest de la península, i un bosc plujós situat a l'extrem sud-oest.

El primer que vam fer quan vam arribar al parc va ser anar al primer centre d'informació que vam trobar, situat just al començament de la carretera que porta al Hurricane Ridge. Allà, un *park ranger* molt amable ens va donar els mapes del parc i un petit diari on podíem trobar informació útil del parc, com ara apunts històrics, estat dels càmpings i les carreteres, diferents recorreguts, etc. També va ser allà on vam demanar i pagar els permisos per poder fer una excursió de tres o quatre dies a l'Enchanted Valley on, per primera vegada, ens van donar un petit contenidor antiossos! Sí sí, antiossos! Però vaja, no ens avancem als esdeveniments! De moment, només comentarem que la figura del *park ranger* aquí, als Estats Units, gaudeix d'una reputació molt bona. Aquí són vistos gairebé com a herois nacionals, les persones amb més

coneixement del territori, aquelles que vetllen per la teva seguretat i per la dels parcs. Els nens petits es deleixen perquè els nomenin *junior rangers*, i alguns fins i tot demanen autògrafs als *rangers* adults!

En fi, després d'informar-nos degudament al centre d'informació, vam decidir que dividiríem els nostres, ara sis dies, en tres zones per tal d'intentar extreure el màxim d'aquest parc. Primerament, vam dirigir-nos al Hurricane Ridge. Just al principi de la carretera, hi ha un càmping, així que abans de res vam buscar un bon lloc i hi vam plantar la tenda. Només com a incís, diré que els càmpings als Parcs Nacionals americans acostumen a ser molt rudimentaris, gairebé com si estiguessis acampant a la natura; la majoria només tenen lavabos tipus latrina i aigua potable, però res més! Si tens una súper autocaravana, cap problema, però per als qui anem en tenda,

a vegades es fa una mica pesat. Suposo que estem mal acostumats!

En fi, tornant al Hurricane Ridge, la carretera que es dirigeix al començament de l'excursió és típicament alpina i s'enfila constantment amb les seves corbes i contra-corbes. De tant en tant, potser els cotxes de davant frenen bruscament, moment en el qual has de mirar per la finestra a veure quina criatura hi ha al teu voltant. En el nostre cas, vam veure un parell de cérvols petits menjant herba just al costat de la carretera. Com es nota que és àrea restringida de caça!

Una vegada a dalt, ens vam dirigir a fer una excursió de només un parell d'hores fins al Hurricane Ridge per un caminet que estava pavimentat, així que no tenia pèrdua. Un recorregut amb un lleuger pendent que s'enfila progressivament fins a arribar al coll, però que t'obsequia amb unes vistes maquiíssimes

*Tercera platja; esperant que aquesta nit la marea es comporti.
Totes les fotos són de Genís Campreciós.*

al sud del massís del Mount Olympic i la part més alpina del parc, amb els seus cims gelats i les valls d'un verd ben intens. Pel que fa a la fauna, la veritat és que en només dues hores vam veure una bona col·lecció d'animals, des de marmotes fins a cabres de muntanya, passant per un coiote assetjat per un parell de corbs! Un cop a dalt del coll, el conjunt de vistes es va ampliar i vam poder observar, al nord, ni més ni menys que l'illa de Vancouver i la seva capital, Victoria. El sol de les cinc de la tarda encara era prou fort i la vista quedava una mica difuminada per la calor, però juraria que vam poder veure algun soci de la SEAS caminant per l'illa! Ja de baixada, encara vam veure més cervatons que baixaven cap a la vall i que ens van deixar una bona foto pel camí.

Després de fer nit al càmping, l'endemà vam dirigir-nos a la secció de platges de la costa Pacífica. La nostra primera intenció va ser anar a dormir en un altre dels càmpings del parc, però «la bona sort» va fer que el càmping on ens dirigíem estigués complet, així que vam activar el pla B, vam obtenir un altre permís i ens vam dirigir a acampar a l'anomenada Tercera Platja; i la veritat és que va ser tot un encert. Per arribar a aquesta platja has de deixar el cotxe al pàrquing que hi ha a un costat de la carretera que va a La Push. Des del pàrquing, hi ha uns tres quilòmetres fins a arribar a la platja per un caminet també molt marcat (a excepció d'Alaska, en tots els parcs dels EUA els camins sempre estan molt ben senyalitzats). Aquesta mitja horeta de caminar va ser reveladora! Va ser el primer contacte amb els boscos plujosos del Pacífic, amb arbres alts amb troncs amples i rodejats de falgueres arreu.

La sensació que estàvem descobrint un tipus de bosc que desconexíem va ser tota una sensació de novetat! El camí és bàsicament pla i recte en direcció a la platja, amb una baixada final per a portar-te fins a la sorra. El bosc és bastant dens i fins a l'últim moment no et permet veure la platja, que s'estén a ambdós costats. L'escenari, amb la platja rodejada de bosc humit amb arbres alts a tocar i de rocs de mida considerable esperant pacíficament que algun vaixell embarranqui, dona a la platja un caràcter cinematogràfic, entre *Jurassic Park* i *Els Goonies*! Quan arribem, la marea és baixa i nosaltres plantem la tenda intentant deixar un bon marge de seguretat, no fos cas que ens despertem entre peixos! Explorem la platja i resseguim un tros del camí que uneix la nostra platja amb la següent. De fet, el camí ressegueix tota la costa que es troba dins del parc, i estem parlant d'uns quants -molts- quilòmetres! Nosaltres ens vam limitar a explorar-ne només un tros, i és que la platja queda dividida en dues parts quan la marea és alta, i nosaltres ens volíem assegurar que podíem tornar a la tenda sense mullar-nos!

Ens n'anem a dormir amb les estrelles i ens llevem amb la boira! Tan espessa que gairebé no veiem l'aigua! Per sort, la Míriam és de Lleida, així que el tema de la boira el tenim dominat! Ens llevem molt aviat, pels volts de les sis, i és que avui tenim un dia llarg al davant: hem de desfer el camí fins al cotxe, conduir un parell d'hores i començar la ruta a l'Enchanted Valley. Serà la primera ruta llarga del nostre viatge, així que abans de començar aparquem el cotxe davant d'un altre oficial dels *rangers* i fem un bon escampall a terra per tal de decidir

què ens enduem i què no. A l'hora de posar tot el menjar, la pasta de dents i tot allò que faci olor dins del contenidor per a ossos, ens adonem que no ens hi cap. Així que ens apropem a l'oficina i en demanem un altre, no fos cas que algun d'aquests animals tan bonics ens vingués a visitar mentre dormim!

Un cop tot empaquetat, ara sí, conduïm els últims quilòmetres fins a l'inici de la ruta per una carretera de terra que ens endinsa cap a la vall, ja per aquest bosc, que de per si podria ser un atractiu turístic per a aquells que no poden o no volen caminar gaire. Malauradament, fa un parell de mesos una riuada es va endur un tros de carretera al final del camí, així que ens toca deixar el cotxe uns tres quilòmetres abans d'arribar al començament oficial del camí. No és res greu, però sí que serà un esforç extra! En fi, aparcuem el cotxe al costat de la carretera, ens carreguem les motxilles i comencem a caminar per la pista forestal. El recorregut de la ruta que ens espera no té cap misteri: es tracta d'anar remuntant la vall encantada (*Enchanted*

Arribant al "Xalet". Al fons la vall queda amagada per la boira.

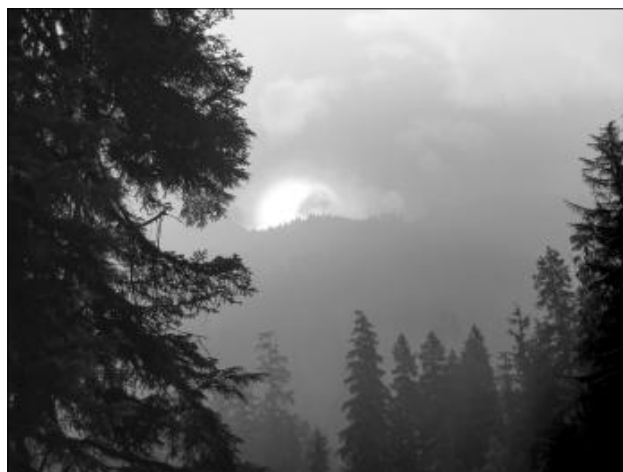
Valley) durant uns 23 km, ara per l'esquerra del riu, ara per la dreta, sempre resseguint un camí ben marcat i amb pendent generalment suaus fins a arribar a un pla de vall superior, on trobem un antic refugi de muntanya, ara reconvertit en la caserna del *ranger* en temporada alta i/o com a refugi només en cas d'emergència. Per als més ambiciosos, el sender segueix cap al fons de vall i s'enfila bruscament en cerca del coll Anderson, on es pot connectar amb altres camins i visitar altres valls; nosaltres, però, retornarem pel mateix camí que pujarem, no fos cas que ens perdéssim algun detall important!

Repartits al llarg dels 23 km, hi trobem quatre zones d'acampades: Pony Bridge (7 km), Oneil Creek (13 km), Pyrites (18 km) i l'Enchanted Valley (23 km). El nostre pla inicial de repartir el recorregut en quatre dies consistia a dormir a Oneil Creek tant d'anada com de tornada, més una nit a dalt de la vall. D'aquesta manera, repartirem l'esforç en jornades de 10-13 km i podrem anar més descansats. El primer dia, però, es fa dur, ja que veníem de llevar-nos a la platja (sí noi, ara d'això en diem vida dura!) i, entre una cosa i l'altra, vam començar a caminar passades les 12 h. A més a més, els primers passos van ser lents a causa del pes i per les múltiples parades fotogràfiques. Era el primer dia, aquell en què el bosc et sorprèn tots els sentits, amb aquelles visions cinematogràfiques o de contes infantils, boscos encantats plens de follets, però també de personatges malvats, amagats darrere d'aquests arbres amb formes fantasmagòriques, d'on pegen moltes de cadascuna de les branques i amb la llum conformen moments únics; de troncs caiguts aquí

i allà, tots ja colonitzats per vegetació múltiple, reclamant el que pertany a les alçades i no al sòl; d'arbres tan alts com mai havíem vist, amb troncs ben rectes, de la mida d'una bona columna romana; i la presència del mol·lusc estrella, aquell del qual havíem sentit a parlar tant: el cargol plàtan o banana slug, un llimac d'allò més bufó!

En fi, que el primer dia ens el vam passar observant i delectant-nos amb el que ens envolta a mesura que anem remuntant la vall. El sol ens està acompanyant i això ens facilita les coses i ens apuja l'ànim, ja que les previsions no pintaven gens bé. Cap allà a les sis de la tarda, ens plantem a Oneil Creek, busquem un lloc i hi plantem la tenda. Mentre ens preparam el sopar de fogonet asseguts en un tronquet, observem com els nostres veïns encenen una bona foguera, treuen unes cadires i es prenen unes cerveses ben fresques! Nosaltres ni tenim cadires (però, qui arrossega cadires durant 13 km?), ni tenim cerveses (això ho deixem per a rutes curtes) ni hem fet foc! I és que quan era petit, a la SEAS no me'n van ensenyar! Això sí: els boy scouts no fan altra cosa que focs allà on van! Total, que mentre nosaltres sopem solets, als nostres veïns se'ls afegeixen un parell de persones més, atretes per tantes comoditats! Un cop sopats, rentem els plats al riu i posem el menjar altra vegada dins dels contenidors antioossos, i aquests, a 5 metres de la tenda. Avui som unes quantes tendes, així que la probabilitat de tenir visites és baixa, però per si de cas.

El segon dia ens llevem en un ambient més misteriós, en una barreja de boira i fum. Després de recollir la tenda i fer les motxilles, ens adonem que la majo-

Sol, núvol i fum, tot junt.

ria de gent el que fa és deixar les tendes i les motxilles grans allà mateix i pujar i baixar en un dia amb la companyia d'una motxilla petita. La seva jornada serà llarga, però sense pes. Una part de nosaltres es pregunta per què no hi havíem pensat nosaltres, també, en aquesta opció! Però a la vegada, també ens atreu la idea de poder arribar al pla de la vall i tenir tant temps com vulguem per explorar-la i resseguir-la abans no es faci fosc, sense presses. Poc després de sortir del campament, ens toca travessar una zona d'uns 500 metres especialment afectada per les pluges i els vents d'aquest últim hivern. Diversos arbres caiguts enmig del camí fan impossible seguir el sender amb normalitat; per sort, però, els *rangers* del parc ja han habilitat un camí alternatiu marcat amb petits llaços vermells mentre ells es dediquen a restaurar el sender original, tasca que s'intueix llarga i feixuga. Avui, aquest ambient llòbrec dóna al bosc un caràcter encara més fantàstic que ahir, i d'alguna manera es mostra més autèntic, com nosaltres ens l'imaginem la major part de l'any.

Un bosc encantat de debò.

A mesura que anem avançant, l'olor de fum es fa més present i ens preguntem si ens hauríem de preocupar. A l'arribada al tercer campament, coincidim amb un parell de bombers. Els preguntem per la situació i ens expliquen que, en efecte, hi ha un incendi actiu a l'altra banda del riu, que més o menys fa un mes sencer que crema i que es va originar per l'impacte d'un llamp durant una tempesta d'estiu. La seva missió és controlar que el foc no travessi el riu per evitar haver de tancar part del parc, però a part d'això, el foc, el deixaran cremar fins que ell solet se'n cansi i s'apagui. Contràriament a com es perceben els incendis a Catalunya, als parcs nacionals americans fa uns quants anys que els contemplen com un esdeveniment més de l'ecosistema forestal i, com a tal, ells no s'hi fiquen, si no és que l'incendi en qüestió se surti de mare (tal com va passar a Yellowstone l'any 1988). Així doncs, nosaltres prosseguim el nostre camí tranquil·lament i, si ha de passar quelcom, doncs ja ens avisaran!

Poc abans de les dues de la tarda, acabem de remuntar els últims pendents

lleugers del sender i arribem, per fi, al pla de vall i al refugi que ells anomenen «xalet». És tancat, això sí! La boira es troba ben aposentada a la plana i no ens permet albirar més amunt d'uns quants metres, així que la imaginació haurà de fer la resta. Quan arribem, estem sols, la majoria de gent ha arribat bastant abans que nosaltres i ja ha enfilat el descens. Plantem la tenda, deixem els contenidors a la zona destinada a aquestes finalitats i anem a pasturar una miqueta cap al fons de la vall. En principi, uns 3 quilòmetres més amunt hauríem de trobar una cascada i, ja bastant més lluny i alt, el coll. La boira i la por que es faci fosc ens fan retrocedir bastant ràpidament; ja veurem la cascada un altre dia, any, o potser ja en veurem d'altres. Quan tornem a la tenda ens adonem que tenim companyia i també han fet foc! Ens acostem amb ànim conciliador. La parella de nois en qüestió ha pujat des de baix d'una tirada i estan exhausts. Ens diuen que, si volem, que passem després a sopar amb ells, però abans no són les sis de la tarda els nois estan tan desfets que ja s'han tancat dins la tenda. Demà tenen pensat baixar altra vegada fins a baix, així que un altre dia sense foc... Nosaltres ens fem el sopar, ens imaginem el cel estrellat i també tanquem els ulls prou aviat. Físicament ens trobem prou bé, així que, per demà, tenim també la idea de baixar directament fins al cotxe en comptes de fer una altra nit a Oneil Creek.

A mitja nit em desperto de sobte. Ja fa un parell de somnis que l'únic que faig és pixar, però segueixo tenint-ne ganes. Buff, sortir a pixar fora! I si m'espero fins a l'alba? No puc, he de sortir, potser

amb prou feines són les dues de la nit. En fi, agafo valor i l'esprai antiossos (sí, també en portem, d'aquests!) i surto, no gaire lluny de la tenda. És fosc, tot i que, coi, ara veig les estrelles, potser demà podrem tenir més vistes. Xxxt! Orelles atentes! Feina feta, corre cap a dins, tanca la cremallera, ja estem salvats. Apa, a dormir, i quan sigui l'hora convinguda, ja tornarem a sortir.

El tercer dia, ens llevem prou aviat, però ja amb llum solar. Efectivament, el dia torna a ser assolellat i ens recompensa amb unes bones fotografies de la vall amb el «xalet»; sí que ha valgut la pena venir fins aquí! Esmorzem i comencem a desfer el camí. La idea és arribar a Oneil Creek, o segurament al Pony Bridge, i allà decidir en funció de l'hora, el cansament i les ganes si seguim cap al cotxe o no. Avui, el bosc, tot i mantenir-se tan preciós com els primers dos dies,

ja no ens hipnotitza amb la mateixa intensitat i la conversa s'emporta la major part dels esforços, de manera que, sense ni adonar-nos-en, ens plantem al campament Pyrites. És prou aviat i ens sentim bé, així que al final decidim arribar fins al cotxe i fer els nostres 25 quilòmetres, de baixada, això sí. Quan arribem, ens felicitem per haver sobreviscut un cop més en territori d'óssos i ens fem les fotos de rigor. Ara desfarem la carretera fins que trobem un hostel o un càmping amb dutxes, plantarem la tenda de nou i apa, a dormir i a somniar amb aquests boscos plujosos plens d'encants que no ens han deixat indiferents. De fet, l'endemà deixem l'Olympic National Park, però ho fem amb la certesa d'haver visitat un parc especial. Potser no és tan conegut com la resta, però potser millor, així mantindrà durant més temps aquesta aurèola encantada! La Puri tenia raó!

Exemple d'un dels centenars d'arbres caiguts a l'Enchanted Valley.

SOPAR DE MOTXILLA I CONCURS FOTOGRAFIC 2016

En el Concurs Fotogràfic de la SEAS 2017, hi han participat 24 concursants amb un total de 69 fotografies.

El jurat va estar format per Teresa Reverter, Yolanda Monzó, Lluís Tarrés i Lluís Ayguadé, i, prèvia deliberació feta el 14 de setembre de 2017, es van atorgar els premis següents:

- Primer premi: «Gebrada» de Jordi Gironès
- Segon premi: «Estació 2» de Nicolàs Adriasola
- Millor col·lecció: «El procés» de Genís Campreciós

— Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Entre troncs» d'Albert Cortès

En el Sopar de Motxilla, celebrat el 16 de setembre al Pati del Roure de l'Ateneu, hi van assistir 74 companys, donant el tret de sortida a les activitats previstes per a la nova temporada 2017-2018. Com cada any, es va elegir la millor fotografia per votació popular, resultant guanyadora la fotografia «Gebrada» de Jordi Gironès.

Durant el sopar es féu l'acte d'agraïment als socis que han fet 50 anys: Joana Amat Amigó, M.Dolors Cardona Pera, Francesc Castillo Sanmartín, Joan Fernández Soler, Marina Figueras Piñol, Maria Teresa Gamo Calopa, Rafael Malaret Julià, Anna Maria Mascarell Llàcer, Josep M. Masjuan Codina, Pere Orriols Tubella i Anna Maria Simó Esteva, i als que n'han fet 25: Bernat Macià Molinero.

Primer premi i premi per votació popular: «Gebrada» de Jordi Gironès.

Segon premi: «Estació 2» de Nicolàs Adriasola.

Premi a la millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Entre troncs», d'Albert Cortès.

Millor col·lecció: «El Procés», de Genís Campreciós

Millor col·lecció: «El Procés», de Genís Campreciós

PROBLEMES AMB LES BOTES DE MUNTANYA. DEPÈN DE LA CONSERVACIÓ?

Daniel Cardona Pera

En les darreres excursions de la SEAS, vaig quedar astorat en veure que la majoria dels assistents no portaven farmaciola o altres estris, però sí que duïen cinta americana, també anomenada cinta de tela. És un tipus de cinta adhesiva a la qual s'afegeix una malla o filat de fibres naturals o sintètiques semblant a una vena. El resultat és una cinta més forta i resistent a la tracció i pressió¹.

La pregunta que els vaig fer era per què la duïen. La resposta va ser: «en algunes botes, es desenganxa la sola i podem sortir de l'ensurt lligant amb la cinta la sola i la resta de la bota». L'agreuja, però, és que la cinta, en terreny pedregós, es va tallant i encara és pitjor si s'ha de trepitjar neu mig glaçada, ja que disminueix l'adherència i pot causar un accident.

La veritat és que no és un esdeveniment que passi habitualment, però quan passa, pots quedar una mica penjat, ja que normalment no portem calçat de reserva.

Les nostres primeres botes de muntanya, gens barates, ens les feien a mida al sabater Pujol de Cornellà, amb sola Vibram i el cosit amb la sola de cautxú. Si es gastaven, podíem canviar la sola al mateix sabater, i al final acabàvem llençant les botes per ruptura de la pell més que no pas per la sola. També és veritat que la conservació d'aquelles botes tan cares la fèiem amb molta cura: deixar-les 24 h en un lloc sec després de l'excursió, posar més papers al fixador de fusta, greixar-les amb crema de cavall... I sobretot, guardar-les en un lloc sec. Ah! I podien pesar 1,6 o 1,7 kg (unes xiruques clàssiques de fa 40 anys pesaven 1 kg).

Les noves tècniques de fabricació es van orientar a la disminució del pes, per això, es va canviar el cautxú per una fibra de poliuretà de polièster. El problema és que molts plàstics, en els quals la base és el polièster, reaccionen amb l'aigua i es produeix un ràpid envelliment, sobretot en climes humits i calents: aquest fenomen s'anomena hidròlisi. Avui dia, és important la diferència de pes: mentre que ambdues botes de poliuretà pesen 1,1 kg, les de cautxú s'enfilen als 1,7 kg.

Normalment, la majoria de les botes d'alta muntanya són de cautxú amb una proporció mínima de poliuretà, amb la qual cosa es manté una molt bona relació entre adherència (poliuretà, goma tova amb desgast molt ràpid) i durabilitat (cautxú, goma dura, però menys prestacions d'adherència). Com hem esmentat anteriorment, el cautxú és molt més pesant que el poliuretà. Les soles de cautxú es fixen a la bota de forma manual, i tot plegat és molt laboriós, mentre que les de poliuretà s'injecten directament, per la qual cosa el procés és més ràpid i les botes, més econòmiques².

Aquesta filosofia canvia quan comprem unes botes d'excursionisme (mitjana i baixa muntanya), ara dit també senderrisme, on la composició de la bota és el 100% de poliuretà de polièster (millor adherència i menys pes). Exemple d'utilització: camí de Sant Jaume. Però si la utilitzem poc i el lloc de conservació no és l'adequat, pot produir-se la reacció d'hidròlisi i es pot desenganxar la sola.

Des del 2012, les cases comercials responsables de la fabricació de botes de muntanya han canviat el tipus de poliuretà n'han augmentat la duració. També

han afegit altres components de plàstic, com l'etil vinil acetat (EVA), que augmenta la flexibilitat. Tot això ha comportat que en aquests moments és difícil que es trenqui la sola. Actualment, si les cuidem com cal, unes botes poden tenir una vida mitjana de 15-16 anys.

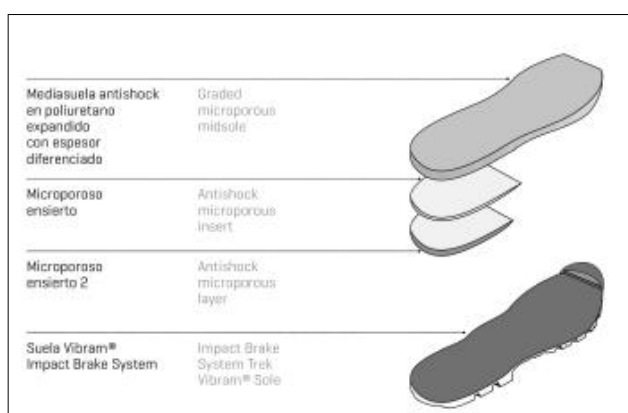
Recordem com podem mantenir aquesta vida mitjana, amb una bona conservació:

- Posar-hi paper de diari només d'arribar a casa
- L'endemà, cal netejar la part exterior amb un drap humit, i treure el fang que hi pugui haver a les canals de la sola Vibram
- Una vegada seques, passeu-hi un esprai d'impermeabilització
- Si teniu formes de fusta, retireu el paper i les inseriu a l'interior de les botes, sinó deixeu el paper fins la propera excursió
- Emboliqueu-les amb un drap i deseules a la caixa que us van donar al comprar les botes.
- Deseu-les en un lloc sec on no toqui el sol. NO les deseu a la cambra de la rentadora-assecadora, ja que la humitat i la calor augmenten la hidròlisi del poliuretà.

Quans fem tot aquest ritual? Si realitzéssim una enquesta no arribaria ni a l'1%

Bibliografia

1. Wikipèdia. Cinta americana. https://wikipedia.org/wiki/cinta_americana
2. MARTOS, EVA. *Suelas de calzado de montaña: Tipos y cualidades*. Desnivel.com. Mayo 2016. <https://desnivel.com/material/noticias/suelas-del-calzado-de-montana-tipos-y-cualidades>

Secció sola amb poliuretà

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 de setembre de 2017

- Altes: cap
- Baixes: Mercè Brió (1141) i, per defunció, Ferran Obiols (57)
- Les activitats del juliol: sortida de veterans, sopar de Lluna Plena i travessa Espot-Sant Maurici, han tingut superàvit, amb una bona assistència.
- Se segueix preparant la Caminada Popular per Collserola, que enguany es farà el 8 d'octubre, per no coincidir amb la jornada del referèndum convocat per la Generalitat. L'inici i el final seran al Molí Fariner.
- Es decideix que la SEAS col·labori en la Setmana del Cor que organitza el CAP de Sant Just.
- Com una secció més, participarem en l'escenificació del conte Rataneu, previst per a finals d'octubre i com un acte més del centenari de l'Ateneu.

Reunió del 2 d'octubre de 2017

- Altes: Marta Gabàs Gonzalo (1177)
- Baixes: cap
- El Marc Carbonell ens informa sobre l'estat de l'organització de la cursa de córrer per Collserola que es farà el dissabte 21 d'abril, com a un acte més del Centenari de l'Ateneu. El traçat ja ha estat autoritzat pel Parc de Collserola i hi haurà un recorregut de 21 km i un altre d'11, i la sortida i arribada serà des del Pavelló de La Bonaigua.
- Es decideix lliurar ceràmiques del 75è aniversari, creades per Carme Malaret, als qui es facin nous socis.
- Es constitueix una comissió encarrega-

da d'estudiar les millores que caldria fer en el local.

— S'ha aprovat una proposta de col·laboració amb el Parc de Collserola per al 2018, centrada en la recuperació de l'accés a la Penya del Moro, actualment molt degradat. La proposta també inclou repensar la ubicació de la nostra rosa dels vents i vetllar després pel manteniment de l'obra que es faci.

— De l'11 al 31 de desembre estarà muntada a la Sala Piquet una exposició commemorant els 50 anys de Pessebres, i la inauguració serà el mateix dia 11 a les 20 h.

FERRAN OBIOLS OBIOLS

Per Daniel Cardona

El passat 12 d'agost ens deixava després d'una malaltia llarga, el Ferran Obiols i Obiols, secretari de la nostra entitat entre els anys 1980 i 1994, sota les presidències de Francesc Castillo i Jordi Farràs.

Ateneístic profund i «Seístic» pel seu amor a la muntanya, era entre vuit i deu anys més gran que nosaltres i l'única sortida que recordo amb ell i la Maria va ser a la serra de l'Obac. Sempre ens recordava que en aquella excursió va ser difícil de seguir-nos, ja que més que caminar, corríem. Després, quan els seus fills es van apuntar a la secció infantil, ell es va involucrar en la Junta de la SEAS.

Era el més veterà de les juntes. Dur en les discussions, sobretot en la qüestió «eterna» de si els socis de la SEAS ho havien de ser també de l'Ateneu. Després de 14 anys de secretari, el Ferran no va poder assumir els canvis de filosofia de la nova junta de la Teresa Cots. Ferran, moltes gràcies per la teva dedicació a la SEAS en temps molt difícils per a la Secció.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 84. No. 333

Taula de redacció — Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia, Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès i Leonci Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions

ÍNDEX

- Portada** — Circ de Concròs
- 02** — Calendari
- 03** — Centenari Olympic, per Genís Campreciós
- 10** — Sopar de motxilla i Concurs fotogràfic 2017
- 13** — Problemes amb les botes de muntanya. És un problema de conservació?, per Daniel Cardona
- 15** — Informació de la SEAS

Aquest és el pessebre del 2017, construït per Joan Gómez, amb el que la SEAS celebra els 50 anys d'aquell primer pessebre al cim del Pedraforca. Enguany el posarem al pic de les Piques (Alt Urgell) els dies 2 i 3 de desembre.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.333 Novembre/Desembre 2017